

Kázání: 121. O čekání na zázrak

Svět by vypadal docela jinak, kdyby lidi, co vylehávají ve svých beznadějných sanatoriích, kde do sebe lijí čajíčky nespokojenosti, zapšklosti a nesnášenlivosti, a čekají na zázrak, vstali a vyrazili lepším směrem.

Kázání

O čekání na zázrak

čtení: Jan 5, 1 – 18

- 1 Potom byly židovské svátky a Ježíš se vydal do Jeruzaléma.
- 2 V Jeruzalémě je u Ovčí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, a u něho pět sloupořadí.
- 3 V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých.
- 4 Neboť anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a vířil vodu; kdo první po tom zvíření vstoupil do vody, býval uzdraven, ať trpěl kteroukoli nemocí.
- 5 Byl tam i jeden člověk, nemocný již třicet osm let.
- 6 Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdrav?“
- 7 Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě donesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mě předejde.“
- 8 Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“
- 9 A hned byl ten člověk uzdraven; vzal své lože a chodil. Toho dne však byla sobota.
- 10 Židé řekli tomu uzdravenému: „Je sobota, a proto nesmíš nosit lože.“
- 11 Odpověděl jim: „Ten, který mě uzdravil, mi řekl: Vezmi své lože a chod!“
- 12 Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: Vezmi je a chod?“
- 13 Ale uzdravený nevěděl, kdo to je, neboť Ježíš se mu ztratil v zástupu, který tam byl.
- 14 Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“
- 15 Ten člověk šel a oznámil Židům, že je to Ježíš, kdo ho uzdravil.
- 16 A proto Židé začali Ježíše pronásledovat, že takové věci dělal v sobotu.
- 17 On však jim odpověděl: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji.“
- 18 To bylo příčinou, že Židé ještě více usilovali Ježíše zabít, protože nejen znesvěcoval sobotu, ale dokonce nazýval Boha vlastním Otcem, a tak se mu stavěl naroveň.

Sestry a bratři,

nejsou lidi. Tedy, ne že by nebyli, lidí je dost, ale poptávka na trhu práce trvale převyšuje nabídku. Prostě tu máme už delší dobu tak nízkou nezaměstnanost, že se zaměstnavatelům některé profese nedaří obsazovat.

Jako ten člověk, o kterém jsme četli, že pobýval v sanatoriu u Ovčí brány už 38 let a byl na tom furt stejně špatně, jako když se tam nastěhoval. „Nemám člověka, který by mě hodil do vody, když začne bublat, nejsou lidi,“ vykládal Ježíšovi, který se u něj zastavil.

Jenom na vysvětlenou: Tohle sanatorium u Ovčí brány v Jeruzalémě bylo tak trochu podobné zařízení jako je Podhajska na Slovensku, kam si někteří z vás jezdívali prohřát klouby v termálním bazénu. Akorát, že ten rybník u Ovčí brány nebyl termální, ale v Jeruzalémě bývá tepla dost a dost i tak, takže žádná škoda.

Měl ovšem jinou atrakci, za kterou lidé přijížděli z daleka široka. Jednou ročně se do rybníka prý chodíval vykoupat jakýsi anděl. Tedy, pokud to byl anděl s křídly, tak než že by k rybníku chodíval, nejspíš do vody slétával.

Cožpak o to, proč by se andělé občas nevykoupali? Rok je dlouhá doba a i když se v nebi nepráší a není tam žádná špína, jednou za 12 měsíců taková koupel v jeruzalémském sanatoriu určitě přijde vhod.

A když se prý ten anděl ve vodě objevil, plaval vždy sem a tam a cákal kolem sebe a všelijak se rochnil. Nikdo ho sice na vlastní oči neviděl, protože andělé, jak známo, jsou bytosti duchovní, jenom bylo znát, že se s vodou něco děje.

A právě to byla chvíle, na kterou všichni celý rok čekali. Pacienti sanatoria se jeden přes druhého honem hrnuli do vody. Věřilo se, že ten, kdo to zvládne první, se okamžitě zázračně uzdraví, protože do sebe vstřebá nebeskou auru, kterou po sobě vyplašený anděl ve vodě zanechá.

No, asi už, sestry a bratři, tušíte, že tohle vyprávění o andělovi, co se každý rok skočí vykoupat do sanatoria u Ovčí brány, je jenom tehdejší marketingový trik. Je to tak.

Evangelista Jan se o ničem takovém v příběhu nezmiňuje, zázračného anděla do textu později připsal někdo, kdo tuhle andělskou reklamu znal nebo se o ní doslechnul. Proto je v našich biblích pod čarou a ne přímo v textu.

Jo, jo, marketéři to s námi umějí už od starověku. Dokážou často nemožné. Ze zazobaného oligarchy udělají štědrého lidumila nebo z válečného zločince statečného bojovníka proti fašismu.

A mnozí na to slyší a háček spolknou i s navijákem – stejně jako když pacienti v jeruzalémském sanatoriu u Ovčí brány polykali celou tu historku o andělovi, co se jednou ročně přiletí vyšplouchat do místního rybníka.

Zpátky k našemu marodovi. Už 38. rok čeká, že to jednou vyjde. Přitom nemá v podstatě žádnou šanci. Do vody se prostě včas nikdy nedostane. Vždycky ho někdo předběhne.

Když uvážíme, že lidé se tenkrát v průměru dožívali sotva nějakých 40 let, strávil ten člověk v sanatoriu u rybníka na slaměné matraci prakticky celý svůj život.

Vlastně to není nic až zas tak neobvyklého i dnes. Jsou lidé, kteří stráví celý život čekáním na výhru v loterii. Naprostá většina samozřejmě nikdy nic nevyhraje, protože žádní andělé, kteří by namíchali správná čísla, nepřiletí.

Jsou lidé, kteří celý život čekají, že se nějakým zázračným způsobem uzdraví pošramocené vztahy, ať už v rodině, v obci nebo ve společnosti jako celku. Jenže nic se nestane, andělé se v našich problémech koupat rozhodně nechtějí.

A když tak čekáme a nic se neděje, máme sto chutí si alespoň zanádat na ty naše matrace, jak jsou děsně tvrdé, a taky na to, že nejsou lidi, kteří by nám zprostředkovali zázrak, a že jsme na všechno sami.

Ještě štěstí, že jde zrovna kolem našich sanatorií, plných čekajících lidí s matracemi, Ježíš. Ví, že čekáme na zázrak, ví také, že nemáme šanci. Bylo by sice krásné, kdyby se v našich problémech a strastích místo nás vykoupali nějakí dobří andělé, ale takhle jednoduše to na světě nefunguje.

A Ježíš se u nás zastaví a položí nám podivnou otázku: „Chceš být zdrav? Opravdu? Skutečně bys rád vypadl z tohoto začarovaného kruhu osamění, čekání na zázrak a obviňování druhých?“

Tahle otázka je fakt důležitá. Problém je, že na ní, stejně jako onen člověk v sanatoriu u Ovčí brány, často nechceme odpovědět. Namísto přikývnutí si začal stěžovat, že nejsou lidi. Tenhle pacient si

jednoduše nechtěl přiznat, že celý svůj život promarnil čekáním na zázrak, čekáním na výhru v loterii, na zázračného anděla, který by všechny jeho problémy vyřešil naráz jedním lusknutím svých nebeských prstů.

A Ježíš už se na nic neptá, jenom řekne: „Vstaň, vezmi si tu svou matraci a běž!“ A ten chlapík opravdu vstane, sbalí si slaměnou karimatku a jde. Stačilo jen málo, na Ježíšův pokyn vstát a jít.

Přestat si stěžovat, tu na tvrdou matraci, tu na samotu, tu na to, že nejsou lidé. Přestat hledat výmluvy, prostě vstát a jít. Svět by vypadal docela jinak, kdyby lidi, co vylehávají ve svých beznadějných sanatoriích, kde do sebe lijí čajíčky nespokojenosti, zapšklosti a nesnášenlivosti, a čekají na zázrak, vstali a vyrazili lepším směrem.

Asi nemá moc smysl zabývat se tím, co následovalo, když si onen člověk sbalil matraci a šel. Zastavili ho totiž strážci morálky, a že prý se v sobotu matrace nosit nesmí, protože se má odpočívat. On, který se naodpočíval celých posledních 38 let, měl podle nich zůstat civět na rybník u Ovčí brány ještě jeden celý den!

Zákony jsou zákony, s tím nic nenaděláte, zvlášť když je začnou vykládat zákoníci, kteří tu jsou s námi dodnes, v církvi i ve společnosti. Na to se snad nedá ani nic říct. Tady člověk zůstává „paf“.

Takhle „pafnutého“ našel Ježíš našeho člověka s matrací později v chrámě: „Hle, jsi zdrav, už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího.“

A teď jsme „paf“ zase my. Co tím Ježíš vlastně myslel? Znamená to snad, že si za tu svou nemoc tenhle bývalý marod mohl sám? Na jiných místech Ježíš přece naopak vysvětloval, že nemoci Božím trestem rozhodně nejsou.

Myslím, že náš uzdravený pacient věděl, co má Ježíš na mysli. Hříchem je, když čekáme na zázrak a navíc ještě obviňujeme druhé, že pro nás nedělají dost.

Hříchem je, když si zvykneme na svou matraci, na své jisté, a nechceme se hnout z místa. A pokud se navzdory tomu naše situace zlepší, když to začne zase klapat, v církvi, v rodině, mezi sousedy, v národě, pak jde hlavně o to, všechno zase nezkazit.

Jde o to udržet se na nohou a jít, a hlavně nevracet se zpátky do sanatoria vlastních iluzí, kde se jenom čeká a stěžuje na lidi. Zázrační andělé, kteří splní, co nám uvidí na očích, stejně nepřiletí.

To ovšem neznamená, že se v životě zázraky nedějí! Jenom ne u pochybných rybníků. Zázraky se dějí tam, kde lidé vstanou a jdou si vzájemně naproti, tam, kde se sami stanou dobrými anděly jedni druhým.

PeČ

SPCH 22. 5. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)